

Lekcija 5

Prvi deo: Pregled

Ključni tekst: 2. Mojsijeva 12,26.27

Središte proučavanja: 2. Mojsijeva 11,1-12.30

Uvod

Deseta pošast je bila vrhunac svih dotadašnjih zala. Narod se morao unapred pripremiti za ono što dolazi jer su životi bili u pitanju. Prvorođenčad je čekala ili život ili smrt, zbog čega su porodice bile u stanju najviše pripravnosti. Svaka porodica će morati da odgovori na ključno pitanje: Da li ćemo verovati Gospodu i Njegovoj brizi za naše živote ili ćemo to zanemariti? Jedinu put koji je vodio u život bio je obeležen prihvatanjem krvi nedužnog jagnjeta. U to vreme svečano je uspostavljena proslava Pashe, kako bi, zajedno, cele porodice doživele Božje izbavljenje.

Učitelji, ne zaboravite da objasnite članovima vašeg razreda glavnu poentu lekcije: Isus Hristos je pashalno Jagnje (Jovan 1,29, 1. Korinćanima 5, 7). Samo u Njemu imamo istinski život i život večni. Ovaj život je obezbeđen na krstu (Jovan 11,25; Jovan 12,32; Rimljanima 5,6-8; 1. Korinćanima 1,18.23.24). Proslava Pashe navela je Isusa da uspostavi novu ceremoniju za svoje sledbenike. Na Tajnoj večeri, Isus je sa svojim učenicima jeo jagnje, koje je ukazivalo na Njega. Čineći to, On je preusmerio fokus svojih sledbenika na novu vrstu proslave koja će ih iznova podsećati na najvažniji događaj u istoriji Zemlje i istoriji čitavog univerzuma: Njegovu konačnu žrtvu na krstu u naše ime. Ovu novu zajednicu sa Njim putem pričesti slavimo tokom Večere Gospodnje, kada se sećamo Njegovog života i smrti za nas (Matej 26,26-29, 1. Korinćanima 11,23-26). Ovaj redizajn Pashe od žrtvenog jagnjeta ka živom Jagnjetu, Isusu Hristu, je nedokučiva pouka koju treba pamtitu tokom pričesti, kao i u svakodnevnom ličnom prihvatanju Hristove zamenske smrti za čovečanstvo (2. Korinćanima 5,15.21).

Drugi deo: Komentar

Istorijska pozadina

Tutmos III (1504-1450 p.n.e.) je imenovao svog sina Amenhotepa II (1450-1425 p.n.e.), koji nije bio njegov najstariji sin, da mu bude suvladar, ali samo na kratko. Amenhotep II verovatno nije bio prisutan u Egiptu tokom deset pošasti, jer je bio angažovan u vojnom pohodu. Po povratku će dobiti vest da mu je otac poginuo u Crvenom moru dok je gonio Izrailjce (2. Mojsijeva 14,28; 2. Mojsijeva 15,4; Psalam 136,15) i da je njegov brat, faraonov prvenac, umro u desetoj pošasti (2. Mojsijeva 12,29). Božja izvršna presuda pogodila je, kako je predviđeno, tri oblasti: prvorođene Egipćane, njihove životinje i njihove bogove (2. Mojsijeva 12,12). Faraon je bio jasno upozoren, ali je prkosio i božanskom upozorenju i Mojsijevim ponovljenim molbama da se podvrgne Božjem zahtevu kako bi se ova nesreća mogla izbeći. Faraon je tvrdoglavo odbijao da se pokori Bogu, a njegova neposlušnost je dovela do daljeg neviđenog razaranja za Egipćane. Svaka porodica je bila pogođena. Uticaj ove tragedije bio je neposredan i Egipćani su molili Izrailjce da napuste Egipat.

Pashalno jagnje

Mnogi ne razumeju pravo značenje i svrhu žrtvovanja i motive koji stoje iza njih. Postoji ogromna razlika između paganskih žrtava, prinutih u hramovima ili kućama različitim bogovima u obliku idola, i istinske žrtve prinete živom Bogu. Bog reguliše ove prinose i daje precizna uputstva o tome zašto i kako treba da se prinesu Njemu, zajedno sa onim što treba da se prinese i ko treba da služi nad žrtvama.

Iza svih nebiblijskih žrtava leži shvatanje da su one hrana za bogove, koji su zavisili od ljudi. Nasuprot tome, živi Bog daje hranu svima (Psalam 104,14-27); Njemu nisu potrebne žrtve da bi Ga hranile i održavale, one nisu hrana za Boga nebeskog.

Ali, suštinska razlika između paganskih i biblijskih žrtava je mnogo dublja. Osnovni motiv pagana je da oni svoje žrtvene darove vide kao moćno sredstvo da utiču na bogove, smire njihov gnev i umire ih kako bi mogli da dobiju njihovu naklonost. Paganski obožavaoci morali su da prinose ponude bogovima kako bi ih umilostivili, dobili njihov blagoslov i smirili ih kako bi sprečili bogove da im naude. Paganski obožavaoci morali su da svojim bogovima daju najbolje, kako bi zauzvrat dobili božansku zaštitu, prosperitet, plodnost, sigurnost i naklonost.

Nasuprot tome, žrtve su, prema Bibliji, Božje sredstvo i način da Mu se približimo. Bog nam prilazi i pruža pomirenje i spasenje. Kada vernici prinose žrtvu, oni ne manipulišu Bogom. Oni daju imajući u vidu konačnu žrtvu, Isusa, na koga upućuju sve žrtve. Tako prihvataju Hrista kao svog Spasitelja koji jedini može oprostiti njihove grehe, spasiti ih i blagosloviti ih.

U vreme kada se dešavaju događaji opisani u 2. Mojsijevoj, krv na dovratnicima bila je znak (2. Mojsijeva 12,13) da određeni dom priznaje Gospoda i želi da živi po Njegovim učenjima. Ovaj znak obeležen krvlju doneo je presudu spasenja porodici. Bog je objavio: „Kad vidim krv, proći ću vas, te neće biti među vama pomora, kad stanem ubijati po zemlji Misirskoj“ (2. Mojsijeva 12,13). Ova presuda nije bila osuda ili uništenje, već pozitivan sud iskupljenja koji su verni iskusili.

Verne porodice slavile su Pashu kao sud spasenja. Sva ova krv ima mnogo dublje značenje. Krvna žrtva je ukazivala na pravo pashalno Jagnje, Isusa Hrista, koji će se jednom zauvek žrtvovati za čovečanstvo. Oni koji Ga prihvate kao svog ličnog Spasitelja dobijaju obećanje da će večno živeti sa Njim (Jovan 3,16; 1. Jovanova 5,11-13).

Bog može prihvatiti samo žrtvu prinetu iz skrušenog, poniznog i zahvalnog srca. Zahvalnost za ono što je Bog učinio (ne za ono što smo mi sami postigli ili izvršili) mora biti ključni motiv koji izvire iz srca koje hvali Boga za dar spasenja. Prorok Isaija naglašava da treba da hrabrimo jedni druge jer Božja presuda za Njegov narod nije osuđujuća, već iskupljujuća. Naš ljubazni, milostivi i brižni Gospod poučava vernike kako da razumeju Njegov sud: „Recite onima kojima se srce uplašilo: ohrabrite se, ne bojte se; evo Boga vašega; osveta ide, plata Božija, sam ide, i spašće vas“ (Isaija 35,4).

Poučavanje naše dece Božjem putu

Bog daje precizna uputstva svom narodu kako da pouče sledeću generaciju o Njemu i Njegovim moćnim delima. On im kaže da slave Pashu svake godine na veoma lični

način. Ono što se dogodilo njihovim precima mora se ispričati kao njihovo sopstveno iskustvo, kao da su oni robovi koje je Gospod otkupio i izveo iz Egipta. Roditelji treba da uče svoju decu, a sledeća generacija treba da uči svoju decu, i tako bez prestanka. Oni to moraju da žive, ne samo rečima već i delima. Iskustvo mora uvek biti sveže; istorija se mora aktuelizovati kao da se dogodila upravo sada. Istorijski događaj mora postati egzistencijalan i lični. Na ovaj način će se ponovo proživeti istorija, a ono što se dogodilo neće biti zaboravljeno. Mojsije je rekao: „I kad dođete u zemlju koju će vam dati Gospod, kao što je kazao, držite ovu službu. I kad vam reku sinovi vaši: kakva vam je to služba? Recite: ovo je žrtva za prolazak Gospodnji, kad prođe kuće sinova Izrailjevih u Misiru ubijajući Misirce, a domove naše sačuva“ (2. Mojsijeva 12,25-27). Da bi se sećali ovog važnog događaja, Izrailjci su dobili instrukcije da svake godine slave obred Pashe.

Ovaj model je standard po kome danas treba da učimo našu decu, ovaj obrazac nam je dat da ga oponašamo. Asaf podstiče: „Otvoram za priču usta svoja, kazaću stare pripovijetke. Što slušasmo i doznasmo, i što nam kazivaše oci naši, nećemo zatajiti od djece njihove, naraštaju poznom javićemo slavu Gospodnju i silu njegovu i čudesa koja je učinio. Svjedočanstvo podiže u Jakovu, i u Izrailju postavi zakon, koji dade ocima našim da ga predadu djeci svojoj; da bi znao potonji naraštaj, djeca koja će se roditi, pa i oni da bi kazivali svojoj djeci da polažu na Boga nadanje svoje, i ne zaboravljaju djela Božijih, i zapovijesti njegove da drže“ (Psalam 78,2-7). David sledećim rečima iznosi šta treba da činimo: „Od koljena do koljena hvaliće djela tvoja, i silu tvoju kazivati“ (Psalam 145,4). Svaka nova generacija treba da verodostojno ponovi i nauči druge priču o iskupljenju i oslobođenju. Dovoljno je da samo jedna generacija zanemari ovaj zadatak i njihova deca i porodice izgubiće znanje o Bogu. Tada će se razumevanje Njegovih učenja smanjiti, a težnja za pobožnim životom biće u opasnosti.

Treći deo: Primena u životu

1. Tvrdoglavost faraona, zajedno sa neposlušnošću mnogih Egipćana, nas uči da čak ni velika čuda i znamenja nemaju moć da nateraju ljude da veruju i promene svoje živote. Sam Isus je rekao: „Ako ne slušaju Mojsija i proroka, da ko i iz mrtvih ustane neće vjerovati“ (Luka 16,31). Šta je bilo i šta je sada na vašem životnom putu što vas je dovelo do toga da svim srcem sledite Boga? Kako možemo pomoći drugima da ne zavise od čuda, već da ozbiljno shvate Božju Reč?
2. Pošto nas Bog voli, On nas poučava o razornim posledicama neposlušnosti ako uporno ostanemo u grehu. Upornost u činjenju bezakonja je smrtonosna; iz tog razloga, Bog nas milostivo poziva da se pokajemo i prihvatimo Njegovu žrtvu prinetu za spasenje svakog pojedinca. Kako možemo biti sigurni da smo potpuno predani Isusu i da smo spašeni? Kako možemo ozbiljno shvatiti Božja upozorenja puna ljubavi da ne idemo putem koji vodi ka uništenju? Zamke ometanja su na svakom koraku, kako ih izbeći?
3. Mojsije, u svojoj propovedi Izrailjcima, naglašava da svoju decu i unuke treba sve vreme poučavati i vaspitavati o Božjoj ljubavi, dobroti i istini: „I često ih napominji sinovima svojim, i govori o njima kad sjediš u kući svojoj i kad ideš putem, kad liježeš i kad ustaješ“ (5. Mojsijeva 6,7). Kako možemo da učimo svoju decu na

privlačan i smislen način, a da ne budemo dosadni ili nasilni, kako bi naše porodice bile pune poznanja Boga?